

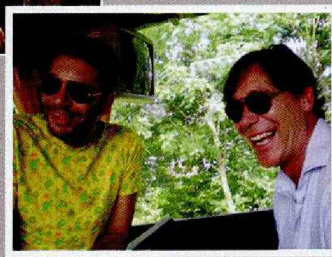
Halina

Actrice Halina Reijn (32) schrijft iedere week - exclusief - in Viva over haar leven.

hier

Met alle acteurs van Toneelgroep Amsterdam spelen we op Lowlands. We krijgen polsbandjes en voelen ons als echte popsterren op dit enorme festival.

WE VRAGEN ONS
ANGSTIG AF OF DEZE
ROCKLIEFHEBBERS
WEL OP ONS ZITTEN
TE WACHTEN

Mijn leven als rockster is van korte duur

In de grote Toneelgroep Amsterdam-bus heerst een onrustige, lawaaiige sfeer. Iedereen praat en roept door elkaar heen. Mensen oefenen hun teksten, anderen stoeien op de achterbank terwijl de nieuwelingen zenuwachtig om zich heen kijken. De chauffeur probeert zijn hoofd koel te houden en zijn blik strak op de weg te richten.

We zijn onderweg naar Lowlands. Tussen 50.000 mensen, die gemiddeld op dit festivalterrein aanwezig zijn, gaan we in de theater tent de hoogtepunten spelen van ons komende toneelseizoen. Een stukje 'Romeinse tragedies', een stukje 'Feeks', een stukje 'Streetcar named desire', enzovoort.

Omdat we het stille en aandachtige publiek van de stadsschouwburg aan het Leidseplein gewend zijn, weten we niet goed wat ons te wachten staat. Er schijnen 1500 mensen te passen in de theater tent en we vragen ons angstig af of deze rockliefhebbers zitten te wachten op acteurs die teksten voordragen op een podium.

Als de bus het terrein oprijdt, zien we een enorme camping opdemen waar honderden mensen rondkrioelen met blikjes bier in hun hand en dreads in hun haar. Ik heb nogal last van mensenmassa-angst en besluit niet te veel om me heen te kijken totdat we het podium op moeten. Er zijn grote kleedkamers voor ons ingericht, compleet met ijskasten vol eten en drinken. Zonder al te veel moeite kan ik me plotseling een leven voorstellen waarin ik vast onderdeel zou uitmaken van 'Rockgroep Amsterdam' en als een echte popster de wereld over zou toeren, van tentenkamp naar tentenkamp. En *groupe* starten we ons op het voedsel en de drank en de rest van de middag brengen we door op

het terrasje backstage. Even trek ik de stoute schoenen aan en wandel het festivalterrein op. Er staan enorme tenten, kramen, cafés, restaurants en kermisattracties.

De geur van een friemelende mensenmassa komt me tegemoet. De meeste mannen lopen rond met ontbloot bovenlijf en de meisjes dragen alternatieve kleding. Het is een hip gebeuren, met grote bands van internationale allure.

Met m'n paarse polsband mag ik overal gratis naar binnen, maar ik begin bij de geur van jongenszweet en 50.000 traag bewegende lijven die me omringen acuut te lijgen en ren haastig terug naar ons veilige backstage terras.

Om vijf uur is het zover. De theater tent stroomt tot mijn verbazing helemaal vol met jongeren die aandachtig kijken naar onze acts. Na elke scène volgt een applaus dat ik elke avond wel zou willen horen: gejuich, gegil. De treurende bas van naburige tenten haalt ons niet uit onze concentratie en een uur later slaan we elkaar tevreden op de schouders omdat we dit klusje toch maar weer mooi geklaard hebben voor onze grote baas. Op de terugweg vind ik het jammer dat mijn leven als rockster nu alweer voorbij is en vraag ik aan onze leider of we misschien volgend jaar ook Pinkpop aan kunnen doen.

Morgen staan we gewoon weer in Studio West te repeteren, zonder 1500 joelende fans. Ik stap op mijn fietsje en besluit op internet te zoeken naar een of andere LOI-cursus waarmee ik me kan laten omscholen tot popster. Ik mag dan mensenmassa-angst hebben, de click van zo'n applaus doet die als sneeuw voor de zon verdwijnen. ●

Reageren?

Mail naar halina@viva.nl